

И не вѣрвахъ дордето — за Коледа
си дойдѣ ей тѣй като тебъ.

„Недей, думамъ, ме сра́ми предъ хората —
не съмъ, дѣдо, азъ вече дете!“

„Както ти си се билъ за свободата
тѣй и ний ще се боримъ и мремъ
дорде всичкитѣ, казва, народи
отървеме отъ робски яремъ...“

... И не знам-си, за тѣхната партия
на единъ неразборенъ езикъ —
доръ окъчи на тѣхния тарторъ
въ одаята брадатия ликъ.

Доръ пристигна веднажъ Околийскиятъ
съсь потеря стражари на конь:
„Вече нѣма го вашъ Стамболийски,
въ тазъ държава ще има законъ!“